

IV. BIJ JULLIE WEENT MEN NIET

Bij jullie weent men niet!
Jullie hebben verdriet
dat niemand van ons ziet:
geen traan, geen klacht, geen woord,
valse rust onverstoord
blijft in 't hart geboord.

Al jullie zorgen blijven ons verborgen
en bedreigen jullie bestaan van morgen.
Al jullie rouw en smart worden bevroren
tot ijzige schuld en daarin verloren.
Jullie leven wordt koud en de lach wordt kil,
niets is nog levenswaard, krachten worden stil.

Kom, kinderen, laat ons toch niet verhinderen
elk gebaar dat jullie pijn kan verminderen.
Elke traan, elk woord is een gouden bouwsteen,
waarop nieuw leven kan groeien en rusten.
Kom, kinderen, laat ons toch samen wenen
zodat onze lach nooit nog zou verstenen.

10 december 1999

Aan jullie